

Glasilo „Slovenskega čebelarskega društva“
za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani.

Urejuje Frančišek Rojina.

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Fr. Rojina: Kratko poročilo o 45. potovalnem zborovanju čebelarjev v Celovcu.
— Opazovanja o delavnosti čebel v prosti naravi. (Konec). Raznoterosti. — Dopisi.
— Vprašanja in odgovori. — Listnica uredništva.

Kratko poročilo o 45. potovalnem zborovanju čebelarjev v Celovcu.

(Fr. Rojina.)

(Dalje in konec.)

V torek, 14. avgusta pričele so se razprave in poročila, katerih je bilo oglašanih 11, a ker nekaj poročevalcev ni bilo navzočih, so se odložila dotična poročila za prihodnji potovalni zbor. Točno ob 8. uri dopoldne napolnili so udeležniki veliko, lepo okrašeno dvorano deželne hiše. Predsednik dr. Pavel Beck vitez Managetta — izboren govornik — pozdravil je navzoče višje dostojanstvenike in ves zbor. Za njim so govorili deželni predsednik, celovski župan, deželni glavar, predsednik kmetijske družbe in baron Bella Ambroczy. Govorniki so povdarjali, kake eminentne važnosti je čebelarstvo za vsako deželo, kako primeroma malo se stori za to stroko, kako hočejo v bodoče po vseh svojih močeh in vplivu skrbeti za večje podpore in sploh za povzdigo čebelarstva; iz njih navdušenega govora je bilo sklepati, da niso bile to le kar tako „pro forma“ izgovorjene obljube.

Nato se preide na dnevni red in prvi je nastopil dr. Dzierzon. Že predsednik ga je v otvornem govoru prav pristrčno pozdravil, ko pa je 90letni starček stopil na oder, ni bilo burnih pozdravov ne konca ne kraja. Veliki

Dzierzon je imel lahko zavest, da ga ljubijo in spoštujejo čebelarji, kot ljubijo čebele svojo matico in ta ljubezen ga je do solz ganila. — Govoril je o napredku in razvitku čebelarstva v teoriji in praksi, odkar se shajajo potovalni zbori. In ta napredek je bil v teh 50 letih velikanski, za katerega je imel ravno Dzierzon največ zaslug. To dejstvo je povdarjal baron Ambroczy, kateri se je Dzierzonu zahvalil v imenu vseh navzočih za predavanje. — Gospa Wilma Rummler iz Serajeva je razmotrivala vprašanje: izločavajo li čebele tekoče ali trde odpadke? Prva je bila ta gospa, ki je kdaj govorila na takem zborovanju, pa se ji mora priznati, da je svojo nalogo častno rešila. Trdila je, da zdrave čebele vedno trdo izločajo in sicer po zimi tudi kar v panju. Govorila je tako prepričevalno, da ji je ogromna večina pritrdila, zlasti, ker je izkazala mnogo preparatov, ki so podpirali njeno trditev. V nekaterih točkah ji je ugovarjal baron Ambroczy, podpirali pa so jo Günther ml. in Alfonsus. — Za gospo Rummler je predaval Gustav Lichtenthäler o gnjilobi. Ta čebelarski mojster je priznan specialist v tej pogubonosni čebelni bolezni in je predaval že na več potovalnih zborih o gnjilobi. Med drugim je rekel, da gnjiloba ni tako zelo nevarna, kot se splošno misli ter da so čebelarji navadno sami vzrok, če se gnjiloba razširi in uniči čebelna ljudstva. Najboljši pripomoček zoper gnjilobo je: čebelarje poučevati, da v pravem času spoznajo bolezen, ko jo je še lahko ustaviti in zatreti. Dr. Kühl predlaga, naj se dela na izposlovanje postave, vsled katere bodo mogli eventuelni čebelarski nadzorniki, če treba tudi brez dovoljenja lastnikov-čebelarjev, pregledati vsak čebelnjak ter se prepričati, če so ljudstva zdrava. Čebelar Therkatz pa poda nekaj zanimivih slučajev o gnjilobi iz svoje lastne izkušnje. — Četrta in zadnja točka dnevnega reda tega dne je bilo predavanje O. Muk-a, predsednika centralnega čebelarskega društva za Avstrijsko na Dunaju, o čebelarski šoli na Dunaju, kar je pa našim čitateljem že deloma znano iz poročila o čebelarskem tečaju na tej šoli.

Po teh predavanjih se je določil kraj za prihodnji potovalni zbor v letu 1901. Vnela se je prav živahna debata in želja dr. Dzierzona je odločila za Breslavo. Za leto 1902 pa je vabil baron Ambroczy v Temešvar.

V sredo se je točno ob 8. uri začelo nadaljevanje predavanj. Prvi je nastopil zopet dr. Dzierzon ter trdil, da je premočno zaleganje na škodo obilni žetvi medu. Spomladi naj skuša čebelar kolikor mogoče zgodaj izgojiti močna ljudstva, kar se doseže s pitanjem mleka, pred glavno pašo pa naj zaleganje skuša omejiti. Tudi baron Ambroczy je pitanje z mlekom podpiral. Učitelj Hamsch je bil proti omejitvi zaleganja, zlasti pa v krajih z jesensko pašo, ker v takih krajih tako ravnanje ne le ne koristi, temveč celo škoduje, kajti za dobro prezimovanje je neobhodno potrebno kolikor mogoče veliko mladih čebel. Potem se je lotil Dzierzon Dickel-a, o katerem je omenil, da je napravil s svojimi raziskavanji in teorijo „atentat“ (napad) na čebelarsko znanstvo in potem si je privoščil še Gerstunga in njegovega panja. Pač bi bilo bolje, ko bi bil to opustil, kajti zato ni žel priznanja, ampak profesor Bassler ga je zavrnil, dasi jako fino, vendar tako odločno in stvarno, kakor ga gotovo še nikdar nihče ni. Bassler je zastopal Gerstungove nazore in

njegov panj, in je dejal, da je Gerstung veliko pripomogel za poznavanje čebelnega življenja in za povzdigo racijonalnega čebelarstva, kar mu mora vsak priznati, kdor sodi nepristransko. In takih čebelarjev je bilo mnogo in so odobravalni njegov govor, ki je bil neovrgljivo najboljši izmed vseh na tem zborovanju.

Alfonsus je otvoril razgovor: kako ravnati z brezmatičnimi in trotovskimi panji? Pravi, da čebele, ki ležejo trotovska jajčeca, tudi lahko lete in toraj prav nič ne pomaga, če se stresejo iz tacega panja čebele, ker se vrnejo tudi trotovke zopet v panj. Zato trdi, da se pomaga takemu panju le na ta način, če se čebele omotijo in se jim med tem doda dobra matica, ker je znano, da trotar, če ni omoten, ne vzame ne matice, ne matične zalege; ali pa se doda čebelam nekaj satov godne zalege in se potem matica v kletki pridene in se v 24. urah spusti med čebele. Muck pojasnuje, da niso v stanu samo one čebele trotovska jajčeca leči, ki so bile izgojene v bližini matične zalege, kot nekateri trdijo, temveč je tega zmožna vsaka čebela in da se nahaja v nekaterih takih panjih po sto in še več trotovk. V razgovor sta posegla tudi čebelarški nadzornik za Ogrsko in Švicar Bösch, kateri zadnji je bil mnenja, da je najradikalnejše zdravilo za oslabelega trotarja žveplo, češ, trotar ima že stare čebele, ki so za delo že sploh malo sposobne, z ostalim delom in zalogo naj se pa pomaga drugim panjem; pri-trdil mu je marsikdo.

Profesor Bassler je zadnji predaval in sicer o skupnem delovanju vseh avstrijskih čebelarških društev, da se doseže znižanje cene sladkorja za čebelarje, ki potrebujejo sladkor za pitanje; da se doseže znižanje cen za prevažanje čebel po železnicah in poštah; nadalje da se vpliva na merodajnih mestih radi lepšega ravnanja s čebelami pri transportu; tudi je stavil primerno resolucijo na vse železniške uprave, ki naj po svojih močeh podpirajo čebelastvo pri železniških čuvajih, kot to nekatere teh uprav v hralevrednem smislu že delujejo.

S tem je bil dnevni red obravnav končan in ko so se zviršila še neka posvetovanja glede prihodnjega potovalnega zborovanja, je zaključil predsednik zborovanje z vspodbudnim govorom, kliče: „Na vesele svidenje v Breslavi!“

Naj zadostuje za naš mali list to kratko poročilo o razstavi in zborovanju v Celovcu, ker bi poročilo iz stenografičnega zapisnika obsezalo več celih števil „Čebelarja“. Mogoče pa bi bilo prihodnje leto, ko bo, kot je odbor našega društva v zadnji seji domneval, mogoče, list na celo tiskovno polo razširiti, kako važnejše predavanja doslovno priobčiti. Kako so se čebelarji zabavali in kakšne izlete so napravljali, bodi tem manj opisano, ampak samo omenjeno, da so imeli lepe in vesele dneve, samo lov na divje koze se je ponesrečil v toliko, da sta nagajala megla in dež. Pa kaj to vnetim lovcem dé, samo da pridejo do strela! In prišli so do malega vsi, nekateri celo po večkrat, a poročilo ne pove, koliko jih je „falilo“.

Opazovanja o delavnosti čebel v prosti naravi.

(Konec.)

Opomniti moramo še jedno posebno zapreko, katera čebelarom pri nabiranju medu nasprotuje. Cvetlice izpuhtevajo namreč le malo medu, ki je pa včasih prav bore gledé sladkorja, tako da ga človeški okus komaj spozna. Pomislimo, da ima čebela medeni mehurček prav majhen, da mora namreč blizu 7600krat napolnjen mehur prinesiti, predno nanosi 1 funt medu. Koliko cvetlic mora obrati, predno en mehurček nabere in sama sebe preživi. Zjutraj je po cvetlicah največ medu, kar spoznamo po močnem letenju čebel. Ko začne vročina pritiskati, čebele ne leté več tako močno. Da pa tudi pozneje več tako ne leté, je uzrok tudi to, da se med zaradi soparice strdi in zmanjša na množini. Čebele so zjutraj tudi zato bolj pridne, ker črez dan druge živalice nad med pridejo in ga posrkajo ter tako čebelarom v škodo vohajo, čebele pa potem nimajo kje brati. Po toplih krajih čebele opoldne le malo leté, v vročih pa prav nič, to zaradi tega, ker se med ves posuši in strdi.

Posebnega občudovanja je, da je čebela tako izvrstna spoznavalka cvetlic, kajti ona toliko časa, dokler le more, med iz ene in iste vrste cvetlic nabira, ne da bi se kedaj nad različno barvo druge vrste cvetlic ali pa nad skoro popolno po rasti in barvi enako cvetko, pa druge ne sorodne vrste, zmotila. Večkrat imamo priložnost videti, kako čebela od rudečega cveta na belega ali sploh drugače barvanega odleti, toda pogledimo to cvetko bolj natanko in videli bomo, da spada ta, akoravno je drugače barvana, v isto vrsto. Čebelica, ki je odletela iz ene na drugo rožico, ni se spodtaknila ali zmotila nad kakim, med dotičnima stoječim cvetom, ki ni spadal v tako vrsto, na kakoršni ona ravno sedaj med nabira. Pri takem delu moramo zopet občudovati previdnost in modrost božjo. Ko bi čebela obiskovala ob enem različne cvetice, bi cvetni prah, katerega od jedne cvetlice na svoj život nabaše, na drugi, toda različne vrste, gledé oploditve prav nič uspeha ne učinil.

Kar je pa še večjega občudovanja vredno, je to, da čebela enakovrstne cvetlice tudi na uro oddaljenem prostoru dobi, ne da bi kake ovinke delala. Čeravno ji pri tem vid in voh pomagata, vendar moramo tu še drugega uzroka iskati, da si to razložimo, kajti vid njen in tudi tako izvrstni voh je ne more k dotičnim cvetlicam voditi, ker je sladčica v nekaterih cvetličnih čašicah tako skrit, da se čebela, če je tam kaj medu, še le potem prepriča, ko čašice preišče. Njej je natanko znano, ob katerih dnevih gotove cvetlične vrste med izpuhtevajo. Večkrat vidimo, da na lepo cvetoči ajdi kateri dan ni nobene čebele videti, a drugi dan jih kar mrgoli na njej.

Kako čebela svoje izkušnje vporabi, s čimur si veliko časa prihrani, o tem nas poučuje sledeče: Če ta skrbna živalica sede na cvetko z več čašicami kakor je n. pr. detelja, preišče hitro bližnjo čašico, in če je ta prazna, precej odleti, ne da bi se še dalje na njej mudila in še druge čašice preiskovala. Prepričana je, da je tu že druga brala. Prepričevalen dokaz za

zgorjjo trditev dobimo v čudni navadi divje čebele. da v vsak cvet luknjico vbode, tako da vidimo obširno njivo s cvetočo deteljo, na kateri je skoraj sleherni cvet preboden. Po daljnem opazovanju prišli so do tega, da je cvet le na onih cvetkah prevotljen, ki imajo po več čašic v enem cvetu. Luknjica je pa ravno tam narejena, kjer se sladčica nabira. Iz tega je razvidno, da čebele, ki cvetje vbadajo, ne morejo prenašati cvetnega prahu, a koristi, ki jih od tega imajo, so znatne. Čeravno te pridne živalice več kot dvajset čašic v jednej minuti lahko preiščejo, jim vendar pristop in odstop pri velikih cvetovih, kakor tudi odpiranje kelha vsejedno veliko časa pobere, brezdvomno več, kakor popred omenjeno ravnanje. S tem luknjičanjem se odstrani brezuspešno preiskovanje praznih čašic. Navadna čebela ne more cvetja prebadati, a tako prebadanje rada vporabi, če ga dobi.

Čebela si še na drug način čas prihranjuje, in sicer tako-le: Če prileti do rože, ki ima cvetove kot na ostvi nabrane, kakor naprstec ali pljučnik, preišče najpopred najspodnji cvet, če je ta prazen, precej odleti, kajti če v tem, ki je najbolj razvit, nič ni, potem bo v zgornjih tudi prazno delo. To ravnanje je pa dotičnim cvetlicam zelo ugodno, kajti zgornji cvetovi, ki še sami cvetni prah delajo, niso še sposobni. da bi drug (oplođilni) prah sprejemali, med tem ko so spodnji, ki že dalje časa cvetejo, za tako sprejetje že popolno ugodni in pripravljeni. Ko čebela v spodnji cvet prileti, poda temu prahu, ki se je na bližnjem cvetu njene dlake prijel, in tako nastane navskrižna oploditev.

Tako in podobno se vrši oploditev cvetja pri najrazličnejših rastlinah.

„Čebelar.“

Dopisi.

Iz Sada pri Št. Vidu na Dolenjskem. S strahom smo letos pri nas pričakovali spomladi, boječ se, da bomo imeli veliko čebelnih mrličev, kajti tako lahkih plemenjakov nismo menda še nikdar prezimili, kot lansko jesen. Vendar so prezimili vsled ugodne zime nepričakovano dobro. Ob prvih ugodnih in toplih spomladanskih dnevih so veselo izletele do malega iz vseh plemenjakov zdrave čebelice in takoj pričele nositi obnožno. Komaj so se nekoliko poživile, nastopil je zvitorepi sušec in ravno letos je bil v polni meri vreden svojega, celo pri možeh, ki nekaj pomnijo, zloglasnega svojega imena. Delavne živalice so morale ostajati doma in ker so imele že precej zastavljene zalege, jim je začelo zmanjkovati hrane. Skrben čebelar pa vendar ne more gledati svojih ljubljenk gladu umirati in treba je bilo krmiti in krmiti; če bi se vreme ne obrnilo na bolje, ne vem kaj bi bilo, ker vse krmljenje ne pomaga dosti, če toplo solnce ne odpre milijonov polnih čašic. In ko je postalo vreme ugodno, so se opomogli panji čudovito hitro. Posebno jih je vzdignila rudeča detelja, vendar zamujenega časa niso mogle dohiteti in roje smo imeli vsled skrajno neugodne spomladi za cel mesec pozneje. Ker pa je bilo ob času rojenja prav lepo vreme, so roji in izrojenci dobro napredovali in marsikateri je napolnil panj od konca do kraja z delom.

Prvi roj sem imel 8. junija, a bi mi jo kmalu popihal. Zapazil sem namreč šele drugi dan, da sem imel roj in ker sem menil, da ga zastonj iščem, sem le površno pregledaval bližnje drevje. Misleč, da je roj že zdavnej v gozdu, opustil sem slabe volje še to površno iskanje. Naslednji dan zasliši brat neko vršanje in ko pogleda na vrt, vidi, kako se trga od kakih 50 korakov od čebelnjaka oddaljene hruške, roj. Ko pritečeva do hruške, se je že pomikal, v krogu vrteč, proti bližnjemu gozdu. V tem položaju in v tem trenutku pač ni bilo premišljevat, katero sredstvo bi bilo najbolje, vstaviti roj. Začneva ga toraj obdelavati s prstjo in peskom, kar sva ravno v naglici dobila v pest, a s početka se ni dosti zmenil za najin trud. Pa kako hitro se je pomikal proti gozdu, kot bi se mu prav posebno kam mudilo. Da bi ne bil tako zelo navezan na čebele, bi mu že dejal: „pojdi, kam te veseli!“ pa prvca, ki sem ga že s tako sladkimi čebelarstvenimi čutili pričakoval, izgubiti, ta misel me je bila vspodbujala, da mu nisva odnehala in sva ga obmetavala, kot bi bilo s tem rešiti pol najinega premoženja. Prihiteli smo že do kraj gozda in le malo upanja sem še imel, da odneha svojeglavnež od svoje nakane, kar se prične na najino največje veselje vrteti okoli nekega gabra in v par minutah je sedel na prav priročni veji. Ogreben je tehtal 3 funte, kar je za roj iz navadnega kranjskega panja že precej.

Kar se tiče medu, je bila čebelarstva letina srednje dobra. Na ajdi so imele Jernejev teden posebno dobro pašo, pozneje pa jim je nagajalo vreme. Prvi roji, jalovci in prvi izrojenci so najboljši in imajo drug k drugemu po 30 funtov, kar ni ravno malo; o tako težkih, kot smo brali lansko leto v nekem dopisu iz Notranjskega, se nam pa niti ne sanja, ker v našem kraju se redko dobi Gerstungov ali kake druge vrste panj; vse čebelari še po starem kopitu. Sčasoma bo treba tudi pri nas začeti z večjo mero čebelariti, ker se čujejo od več strani ugodne vesti o velikih panjih. Manjka nam za sedaj še pouka, katerega pa nam bo čebelarstvo društvo sčasoma gotovo preskrbelo; čebelarjev, ki se za napredno čebelarstvo zanimajo, ne bo manjkalo.

Vsem čebelarjem pozdrav!

J. Kastelic.

Dostavek uredništva: Prav imate, od več krajev se čujejo ugodna poročila in vesti o Gerstungovih panjih. Tudi uredništvo ima na razpolago mnogih pisem in sporočil, da so se Ti panji dobro obnesli. Če so se letos dobro obnesli, ko se more trditi, da letošnja čebelarstva letina splošno niti srednja ni bila, potem se bodo v boljših letinah obnesli gotovo še toliko bolje. Velik panj z obilnim ljudstvom napravi tudi v slabi letini vsaj nekaj, medtem ko je uspeh panju z maloštevilnim ljudstvom v takem slučaju jednak ničli, in naj se imenuje panj x ali y. Neovrgljiva resnica pa je, da se čebele v Gerstungovih panjih nenavadno hitro razmnože, in kdor je v kraju z jesensko pašo in mu razmere dopuščajo, naj se loti z razumom tega panja, ki ima časten naslov „Fleischbeute“, kar ga le najbolje priporoča. Da bi ne bili ti panji to kar so, bi ne mogel gospod Miha Cerkvenik, čebelar v Lokvah pri Divači, poročati o gerstungovcih s 30 do 40 kg čiste teže, med tem ko imajo domači le 10 do 15 kg; potem bi jim gospod Žnidaršič ne mogel odvzeti med letom 400 kg medu, katerega je nekaj tudi v

Celovcu razstavil in bil odlikovan s srebrno kolajno; potem bi ne mogel gospod Bizjan iz Podutika in ž njim še ta in oni trdití, da so se mu tudi letos najbolje obnesli gerstungovci. Mislimo, da pri nas tega panja ne bo treba dolgo časa preskušati, kajti preskušén je že v tisoč in tisoč komadih po raznih krajih, tudi v takih, kjer so že davnej prej čebelarili s premakljivim delom; kdor je čebelaril ž njim razumno, priznati je moral, da je panj zares dober, to pa ne radi imena, ampak radi velike mere. Kakor znano, ima Gerstungov okvir 10 dm^2 svitlobe; in na mednarodnem kongresu v Parizu se je zopet določilo, naj nimajo okvirji manj kot 10 in ne več kot 12 dm^2 ; toraj Gerstungova mera ni prevelika, kar bi se komu vendar le dozdevalo. Seveda je prevelika, če se ogrebe v tak panj jeden polič čebel; pa še veliko je potem prevelika, a Gerstung ne more nič zato in takim čebelarjem, ki tako čebelarijo, tudi mi ne priporočamo panjev z veliko mero.

Pri Vas toraj, gospod Kastelic še nimate velikih panjev, pravite. Bog Vam daj še nekoliko let ljubega zdravja in prav mogoče je, da jih bodele tudi Vi napravili. Počakate pa lahko še nekaj časa, da Vam bodo napredni čebelarji pokazali, kako se z veliko mero, če tudi morebiti ne z velikim številom panjev, čebelari. Ni vedno najboljši čebelar tisti, kdor ima veliko panjičev! O tem smo že včasih povedali svoje mnenje in kakor se kaže, ne povsem zamanj.

Raznoterosti.

Barva voska. Vosek, katerega čebele izza zadkovih obročkov izločajo, je vedno čisto bel, zato je tudi novo satje vedno belo in postane še le temnejše, kadar je bila že zalega v njem, to pa zavoljo izločil, katera pušča, kolikor toliko, zalega v piskreih. Sčasoma postane satovje, v katerem se vedno vali, temnorjavo in naposled skoraj črno. Enoletno satovje ima 70% čistega voska, večletno, rujavo kakih 55%, črno pa samo 33 ali celo komaj 30%. Izčiščen vosek je temno do svitlo rumen, na solncu in vetru ter s klorovim apnom pa se obeli. Pri trganju se dobi od 100 *kg* kosmate teže 4 do 5 *kg* čistega voska, v slabih letinah pa 8 do 15 *kg*.

Med in influenza. „Sišački Viestnik“ piše: Med se je izkazal kot vrlo uspešno sredstvo proti influenci. Ako vzamete vsak dan nekoliko kavskih žlic meda in ga držite nekaj časa na jeziku, bodite uverjeni, da vas to ubrani te bolezni. Isto posledico ima, ako se med razstopi v vodi in razstopina vdiha. Razlog je povsem jednostaven: influenza nastane, ako se vnamejo žleze, ki izločajo sluz. Med je najboljšo sredstvo proti vnetju. Seveda mora biti med naraven.

Protí kašlju pri otrocih in odraščeni pomaga to-le sredstvo: Zmešaj jajčni rumenjaki, navadno žlico dobrega olja in tri žlice mehkega medu in vmes prilij nekoliko ruma ali konjaka. Večkrat pa po malem zavžito hitro pomaga.

Bolečine v vratu prenehajo, ako se zmečka na pol polno in na pol suho satovje in to gorko namaže na platno ter ovije okoli vratu. To domače zdravilo priporoča posebno za „angino“ iz skušnje naš ud gosp. M. Cerkvenik.

Prazno satovje se dobro ohrani na ta-le način: Na dno zaboja se nastelje nekoliko sena in na to se naloži jedna plast satovja; na satovje se dene zopet sena in potem zopet satovja in to se ponavlja, dokler ni vse satovje spravljeno. Vešče ne prenašajo močnega duha sena in satovje ne postane krhko in ne prašno, seneni drobcji pa se lahko otresejo.

Vprašanja in odgovori.

Vprašanje 5. Jeden izmed mojih boljših plemenjakov ima še zdaj trote, vendar se ne obnaša tako, kakor bi ne imel matice. Kaj naj storim ž njim v tem času? (J. B. v P. pri G.)

Odgovor: Zdaj ga pustite kar v miru. Brezmatičen je gotovo, oziroma ima matico, ki ni sprašena, kar se večkrat zgodi ob ajdovi paši, ko boljši izrojenci ali prvci zopet zastavijo za roj, pa se nenadoma odtrga paša. V takem slučaju včasih čebele ne podero matičnih stolpičev, ampak umore matico in ker je vreme za prašenje mlade matice večkrat neugodno in je prav malo trotov, ostane neoplojena. Zgodi se pa tudi, da pride v poznem poletju kak panj ob matico, bodisi, da je že prestara, ali se ji sicer pripeti kaka nesreča; čebele izgoje novo matico iz mlade čebelne zalege, in tudi tako pozno izgojena matica se radi pomanjkanja trotov le redkokdaj oplemeni. Primeri se slednjič tudi, da čebele staro matico iz kakorkoli uzroka zavržejo in jo umore ter drugo izgoje; pravimo, da panj preleže, in ako se to prepozno zgodi, se mlada matica iz zgoraj navedenega uzroka ne oplemeni vedno. — Takoj po drugem spomladanskem izletu pregledajte toraj panj in se prepričajte ali je brezmatičen ali če ima neoplojeno matico. Če najdete matico, in koncem februarja še nima nič zalege, dasi je panj močan, potem bodite prepričani, da matica ni sprašena in jo takoj umorite, drugi dan pa ga združite z drugim; če pa imate kako matico v rezervi, mu jo pridenite v kletki, kateri naredite voščen pokrov; čebele ga bodo pregrizle in same oprostile matico. Ravno tako storite, če je panj brezmatičen.

Listnica uredništva.

Gosp. J. B. v P. (Primorsko): Oprostite, prosimo, da Vam ne moremo svetovati, kako naj krstite Vaš novi panj. Zdi se nam za šestletno čebelarjenje še prezgodaj, se že sedaj pečati s tako kočljivo stvarjo, kot je »iznajdenje« novega panju. Sploh pa smo mi na stališču velike mere in če se Vam zdi Gerstungova prevelika, bi ostali raje pri normalni. Zakaj ravno 25 × 25? Moramo vendar tudi na kupčijo misliti. Pa brez zamere! — Gospod D. S na P. g. (Štajersko): Po cenilniku si bodele sami najlažje izbrali, tvrdka ga Vam rada pošlje franko. — Gospod Fr. Č. na B. Topilnik dobeta v kratkem. Zdravi!

Udnina (1 gld.) in reklamacije naj se blagoizvolijo pošiljati gospodu Avg. Puciharju, faktorju Blasnikove tiskarne v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slov. čebelarja“ Frančišku Rojini, nadučitelju v Smartnem pri Kranju.